

OBCHODY DNIA ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Papieskie przesłanie do osób konsekrowanych

Do podtrzymywania wiary, tak aby mogła ona oświecać powołanie; wiary, która umie rozpoznać mądrość słabości i sprawia, że jesteście pielgrzymami ku przyszłości – zachęcał Benedykt XVI w homilii podczas sobotniej Mszy św. w bazylice watykańskiej z okazji XVII Światowego Dnia Życia Konsekrowanego.

Papież przestrzegł członków Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, aby nie dołączali „do proroków klęski, głoszących koniec, czy też brak sensu życia konsekrowanego w Kościele naszych czasów”. 2 lutego Kościół katolicki obchodzi święto Ofiarowania Pańskiego. (pełny tekst homilii Papieża wewnątrz numeru)

Podczas niedzielnego „Anioł Pański” Pozdrawiając pielgrzymów Papież zachęcił m.in. do modlitwy w intencji osób konsekrowanych. Zaznaczył, że ich świadectwo pomaga wszystkim wierzącym czynić miejsce Bogu we własnym życiu poprzez modlitwę, udział w niedzielnej Eucharystii i czytanie Słowa Bożego. Temat ten powrócił również w słowie do Polaków.

„Moją myśl i słowo pozdrowienia kieruję do wszystkich Polaków. Wczoraj obchodziliśmy Dzień Życia Konsekrowanego. Maryi, która blaskiem świętości opromienia życie każdego człowieka, polecamy w modlitwie wszystkich, którzy wybrali drogę rad ewangelicznych. Niech z radością naśladować Jezusa w ubóstwie, czystości i posłuszeństwie, podejmując każdego dnia postugę Bogu i bliźnim. Niech Bóg wam błogosławi. Życzę wszystkim dobrej niedzieli!

Za: www.deon.pl

List Episkopatu Polski

Na osobę i postawę Symeona, proroka „całkowicie zanurzonego w codzienności, a jednocześnie całym sobą pragnącego



o wiele więcej niż ona”, wskazują biskupi w liście pasterskim, który będzie odczytywany w uroczystość Ofiarowania Pańskiego, kiedy Kościół obchodzi Dzień Życia Konsekrowanego.

Liczne pokolenia osób konsekrowanych uczą, że nie można doświadczyć bliskości z Jezusem bez oddania Panu Bogu wszystkiego, co moje – czytamy w liście. „Żywe pragnienie czegoś więcej i tęsknota za głębszą relacją z Chrystusem nie będą zaspokojone, jeśli nie odejdziemy od tego, w czym tak głęboko tkwimy”. Chodzi nie tylko o pozostawienie dotychczasowego sposobu życia, ale i odejście „od siebie i własnego ja”, porzucenie swoich przyzwyczajzeń i złudnej samowystarczalności.

W liście pasterskim biskupi przekonują, że pójdzie za Jezusem drogą czystości, ubóstwa i posłuszeństwa wskazuje nam na pełny wymiar życia. „Odhodzenie od czegoś, by móc iść dalej, jest częścią ludzkiego życia, również życia chrześci-

jańskiego i konsekrowanego. Odhodzenie nigdy nie jest jednak celem samym w sobie, lecz środkiem do celu, jakim jest pełnia życia w Chrystusie. Dla Niego warto zostawić wszystko, byleby tylko znaleźć się przy Nim, byleby tylko z sercem oczyszczonym i wolnym móc iść Jego śladami” – czytamy.

Biskupi błogosławią wszystkim powołanym i tym, którzy chcą pójść drogą powołania w życiu konsekrowanym. Zapewniają ich o swojej modlitwie i proszą wiernych o modlitwę w ich intencji.

List biskupów polskich na Dzień Życia Konsekrowanego, zatytułowany „Ku pełni życia w Chrystusie”, będzie odczytywany w kościołach w uroczystość Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego 2013 r. W tym dniu wspieramy modlitwą osoby życia konsekrowanego, czyli siostry zakonne – czynne i klauzurowe - mnichów, zakonników, a także wszystkie osoby służące Panu Bogu w instytutach świeckich oraz w indywidualnych formach

życia konsekrowanego – dziewice, wdowy i pustelników. Od wielu lat 2 lutego zbierane są też ofiary na rzecz zakonów klauzurowych.

Dzień Życia Konsekrowanego obchodzony jest w święto Ofiarowania Pańskiego. W Polsce jest ono zwane Matki Bożej Gromnicznej, ze względu na święcenie w tym dniu świec – gromnic.

Za: www.episkopat.pl

Życzenia Przewodniczącego Episkopatu Polski na Dzień Życia Konsekrowanego

Osoby życia konsekrowanego są ważne dla Kościoła, dla wydarzeń społecznych, dla biednych i zagubionych – mówi abp Józef Michalik w życzeniach na obchodzony dzisiaj Dzień Życia Konsekrowanego. Nagranie z wypowiedzią metropolity przemyskiego dostępne jest na stronie przewodniczącego KEP.

Abp Michalik stwierdza, że Dzień Życia Konsekrowanego to wielki dzwon na obudzenie zainteresowania i modlitwy wobec ludzi konsekrowanych. Zauważa, że obchodzone 2 lutego święto jest wyrazem pamięci o tych osobach i uznania dla ich pracy.

W tym dniu modlimy się i składamy ofiary na zakony klauzurowe, żeby powiedzieć tym ludziom, że nie są sami, że są ważni dla Kościoła, dla wydarzeń społecznych, dla biednych i zagubionych, których szukają modlitwą czy swoim czynem.

Zdaniem przewodniczącego KEP „w tym dniu wszyscy spojrzymy nowym okiem na tych, którzy swoje życie pragną ofiarować Bogu i ludziom”. Jednocześnie życzy wszystkim osobom życia konsekrowane-

go, żeby każdego dnia w swoim posługiwaniu odnajdywali jeszcze głębszy sens. – To jest możliwe, jeśli nasze życie będzie życiem prawdziwie chrześcijańskim i ludzi autentycznie zjednoczonych z Bogiem i między sobą – mówi abp Michalik.

Za: www.deon.pl

“Znaleźć wiarę dzięki zakonom” Konferencja prasowa

Życie konsekrowane w świadectwach osób, które odnalazły wiarę – taki był temat przewodni konferencji prasowej przed Dniem Życia Konsekrowanego, która odbyła się 24 stycznia.



Dziennikarka TVP Danuta Holecka opowiedziała o nauce w szkole sióstr nazaretanek i o tym, co z niej wyniosła. – Dziękuję Bogu, że chodziłam do tej szkoły – mówiła. – Życia nie wolno się bać, świat należy do odważnych, mów co myślisz – m.in. tego nauczyły ją siostry. – Nie byłoby mnie tam, gdzie jestem, gdyby nie nazaretanki – wyznała.

Aktor Radosław Pazura podzielił się świadectwem swojego nawrócenia, które rozpoczęło się wraz ze spotkaniem siostry klaryski kapucynki i odkryciem, że jest sąsiadem zakonu klauzurowego.

Przychodzimy teraz do nich ze wszystkim, co nas dotyczy. To dzięki nim mamy dziś

sakrament małżeństwa, który zaowocował niezwykle cudem w postaci naszej córki Klary – opowiada o sobie i swojej rodzinie. – To dzięki nim otworzyły się nam serca – dodaje.

Wdzięczny Bogu, że mógł spotkać osobę życia konsekrowanego jest również student Maciej Reflejsz. – Przez jej słowa Bóg mówił do mojego serca – opisywał swoje doświadczenie uczestnictwa w jednych z rekolekcji.

W konferencji wzięli udział przewodniczący Komisji Episkopatu ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego bp Kazimierz Gurda oraz przedstawiciele różnych form życia konsekrowanego.

Bp Gurda mówił m.in. o tym, jak ważnym i jednocześnie bardzo wymagającym zadaniem osób życia konsekrowanego jest bycie świadkiem wiary czyli wskazywanie na Jezusa Chrystusa, jako na źródło życia duchowego i szczęścia. Podkreślał, że świadkowie wiary to ci, którzy sprawili, że ludzie słyszący od nich o Jezusie, sami weszli na drogę wiary.

Doświadczenia świeckich, którzy spotkali się na swojej drodze z osobami życia konsekrowanego, pokazują, że bycie świadkiem Chrystusa w świecie ma sens. Ta świadomość jest ważna również dla osób życia konsekrowanego. Świadczą o tym chociażby słowa przewodniczącego Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich ks. Tomasza Sielickiego TChr. – Z pewnym zdumieniem i wdzięcznością spostrzegamy, że to nasze posługiwanie, komuś pomaga, że jest owocne. Nie tylko my sami się uświęcamy, ale też udaje nam się pociągnąć innych – powiedział. Za: www.opoka.org.pl

Wiadomości krajowe

Zakończenie Roku Bł. Bronisława Markiewicza w Miejscu Piastowym

W Domu Macierzystym sióstr michalitek w Miejscu Piastowym odbyły się 29 i 30 stycznia uroczystości wieńczące Rok Jubileuszowy, obchodzony z racji 100-lecia śmierci bł. ks. Bronisława Markiewicza – założyciela męskich i żeńskich zgromadzeń św. Michała Archanioła oraz niestrudzonego wychowawcy opuszczonych dzieci i młodzieży.

W homilii ks. Ryszard Andrzejewski, radny generalny michalitów, nawiązywał do ewangelicznego polecenia Jezusa, który mówił, że tylko jako dzieci możemy wejść do Królestwa Bożego. Przytoczył receptę, jaką daje ks. Markiewicz na wypełnienie tych słów. Pierwszą rzeczą, jakiej domaga się od nas ojciec Założyciel jest absolutne ubóstwo. Powiedział, że do świętości

prowadzi umartwienie, powściągliwość w poprzestawaniu na małym. Przez lata to pragnienie wykoślało nam to, czego nauczyliśmy się: że w wygodzie, dobrobycie i pieniądzu jest nasza nadzieja. To jest coś, co jest obce dziecku. Dziecko pokłada ufność tylko w rodzicu, jego miłości – mówił.



Zwrócił też uwagę, że istotna jest żywa relacja z Bogiem. – Jeśli my nie będziemy mieć po Komunii świętej miłości do bliźnich

i ducha ofiary, to Msza święta nie będzie nawet ważnym naszego życia, a Założyciel pisał, że Msza św. ma być architektem budującym świątynię naszego serca i życia. Mamy się skupiać na Bogu, a nie na sobie – przypomniał.

Wychowawczy aspekt markiewiczowskiej służby poruszył w konferencji ks. Grzegorz Sprysak. Bycie przy młodzieży i dzieciach, codzienne towarzyszenie młodym ludziom i konkretna troska o dziecko, to rodzaj umartwienia, które zastąpi wymyślane formy ascezy – przekonywał ks. Markiewicz.

Przełożony generalny księży michalitów ks. Kazimierz Radzik mówi na podstawie relacji świadków, że od ks. Markiewicza świętość wręcz promieniowała. – U naszego założyciela fascynuje mnie głębia przeżywania wiary, fascynacja Bogiem,

zwłaszcza Jezusem Chrystusem Ukrzyżowanym. Jego świętość promieniowała w całej jego postudze kapłańskiej, na ambonie, w konfesjonale, w szkołach i pomieszczeniach, gdzie byli wychowankowie – przynajmniej.

Rok Jubileuszowy rozpoczął się 30 stycznia 2012 r. w liturgiczne wspomnienie bł. ks. Markiewicza. Na jego obchody złożyły się nie tylko wydarzenia liturgiczne, ale również konkursy, rajdy i pielgrzymki. Odbyło się m.in. I Michalickie Spotkanie Młodych w Miejscu Piastowym.

Za: www.ekai.pl

Na Jasnej Górze rekolekcje dla dyrektorów rozgłośni katolickich

Rekolekcje dyrektorów katolickich stacji radiowych z całej Polski rozpoczęły się we wtorek, 29 stycznia na Jasnej Górze. Spotkanie przebiega pod hasłem: „Wiara z twarzą i twarz z wiarą”.

W rekolekcjach uczestniczą dyrektorzy z 21 rozgłośni niezrzeszonych w żadnej sieci medialnej: Radio Warszawa, Katolickie Radio Podlasie, Katolickie Radio Ciechanów, Radio Niepokalanów, Radio Wiktoria, Radio Nadzieja, Katolickie Radio Nadzieja, Katolickie Radio Płock, Radio Er, Katolickie Radio Zamość, Radio RDN Małopolska, Radio Głos, Radio Via, Radio Rodzina, Radio Fara, Radio Anioł Beskidów, Radio Fiat, Radio Jasna Góra i Radio Maryja. Gościnnie przyjechali: o. Leszek Gęsiak, dyrektor Sekcji Polskiej Radia Watykańskiego i o. Zdzisław Kłafka, rektor Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu.



„To są rekolekcje, które odbywają się na Jasnej Górze. Kto głosi te rekolekcje? Sami sobie je głosimy. Chcemy pokazać, że potrafimy rozmawiać nie tylko o sprawach trudnych, o tym, jak zorganizować pieniądze, jak zdobywać słuchaczy, ale także o tym, jak sami mówimy o Panu Bogu. To nie jest takie proste stanąć na przeciwko kolegi i mówić mu o swojej wierze – wyjaśnia ks. Piotr Zaborski, dyrektor Katolickiego Radia Fiat – To spotkanie ma być takim początkiem współpracy. Są różne sieci, my chcemy, nie będąc w żadnej sieci, stworzyć platformę wymiany informacji, platformę wymiany wspólnych materiałów, podzielić się tym, co potrafimy na co dzień wyprodukować”.

Mszy św. w Kaplicy Matki Bożej przewodniczył i homilię wygłosił metropolita częstochowski abp Wacław Depo, przewodniczący Rady ds. Środków Społecznego Przekazu przy Konferencji Episkopatu Polski.

W homilii abp Wacław Depo wrócił do nauczania bł. Jana Pawła II, który w encyklice Redemptoris missio pisał: „Pierwszym areopagiem współczesnego świata jest świat komunikacji, zdolny zjednoczyć ludzkość, czyniąc z niej, jak powiada się – ‘globalną wioskę’. Środki społecznego przekazu nabrały takiego znaczenia, że są dla wielu głównym narzędziem kierującym i inspirującym postawy indywidualne, rodzinne i społeczne, ale nasza epoka globalnej komunikacji, gdzie tak wiele momentów ludzkiej egzystencji przebiega poprzez procesy medialne, czy przynajmniej musi się z nimi konfrontować. Dlatego przypominę o konieczności formacji osobowości i sumienia, interpretacji i strukturyzacji więzi uczuciowych, następstwo etapów wychowania i formacji, rozwoju życia społecznego, politycznego i gospodarczego”.

„Niech nasze codzienne zadania w tym dziele rozpoznawania pełnej prawdy o Chrystusie i świadczenia o Nim będą wspomóżone teraz i tutaj przez niezwykle wstawiennictwo Tej, którą określamy Jego i naszą Matką” – podkreślił arcybiskup.

Słowo na zakończenie wypowiedział ks. Sławomir Kapitan, Katolickie Radio Podlasie. „Dzisiejszy świat jest bardzo skomplikowany i trudny, świat, którego media są współczesnym areopagiem. Chcemy rozmawiać na różne tematy, ale chcemy w duchu wiary przybliżać nas samych do Boga, a także naszych pracowników i słuchaczy. To właśnie dlatego przybyliśmy na rekolekcje, aby u stóp Matki, patrząc w Jej oczy, wtuleni w Jej ramiona, polecać naszą pracę, ale i prosić o siłę, o mądrość, aby na tym areopagu nie zagubić się, aby nie zagubić tego, co najważniejsze” – powiedział ks. Kapitan.

Abp Wacław Depo zwracając się do zgromadzonych kapłanów, podziękował im, że dają świadectwo prawdzie, „tej prawdzie, która jest nieraz ukrzyżowana, zamazywana, ośmieszana”. Podkreślił, że ta prawda jest „prawdą zwycięską, i to również w naszym pokoleniu i przez nas, przez naszą posługę”.

Idea rekolekcji zrodziła się w październiku ubiegłego roku w Lublinie podczas spotkania dyrektorów rozgłośni katolickich. „Po tamtym spotkaniu powstał pomysł, by spotkać się w Częstochowie, u boku Matki Bożej, pod patronatem przewodniczącego Rady ds. Środków Społecznego Przekazu abp Wacława Depo. Na zaproszenie odpowiedziały praktycznie wszystkie stacje radiowe” – mówi ks. Piotr Zaborski.

Za: www.jasnagora.com

Polscy pallotyni rozpoczęli czas refleksji i programowania przyszłości

W poniedziałek 4 lutego 2013 r., w domu Centrum Animacji Misyjnej w Konstancinie-Jeziornie, rozpoczęło się XXII Zebranie Prowincjalne Prowincji Chrystusa Króla SAC. W tym samym czasie, swoje kapitulne zgromadzenie odbywa również poznajska Prowincja Zwiastowania Pańskiego Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, a w drugiej połowie miesiąca – w dniach od 16 do 23 lutego – zaplanowana została kapituła polskiej prowincji Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego (Pallotynek).

Dla Rodziny Pallotyńskiej w Polsce, która 20 stycznia br. uroczyście zakończyła w Gnieźnie obchody roku jubileuszowego 50. rocznicy kanonizacji św. Wincentego Pallottiego, nadchodzi zatem moment swobodnego podsumowania, refleksji nad przyszłością i wytyczenia nowych priorytetów. I choć każda z pallotyńskich prowincji przeżywać będzie ten czas w sobie właściwy sposób, cel i zadania pozostają wspólne: realizacja apostolskiego charyzmatu „ożywiania wiary, rozpalać miłości i umacniania nadziei” we współczesnym świecie i w perspektywie dalszego rozwoju Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego. Polecamy ich obrady opiece Ducha Świętego.

Za: www.pallotyni.pl

„Bezdomność nie kończy się z wiosną” Konferencja Fundacji Sw. O. Pio

Bezdomność nie jest „zimowym” problemem, który mija z nastaniem wiosny. Zima to jednak najlepszy czas, by zwrócić na niego uwagę. W środę, 30 stycznia br. krakowskie Dzieło Pomocy św. Ojca Pio, pomagające na co dzień osobom bezdomnym, zorganizowało konferencję pod nazwą „Świadoma droga do domu”. Była to pierwsza od 5 lat na terenie Krakowa, konferencja poświęcona tematyce bezdomności.



W tym dniu do siedziby Dzieła Pomocy św. Ojca Pio przybyło ponad 60 przedstawicieli placówek pomocowych, wśród nich wiele sióstr i braci zakonnych. Konferencja w całości poświęcona była problematyce bezdomności. Poszczególne zagadnienia dotyczące aktywizacji osób bezdomnych, roli wsparcia grupowego, towarzyszenia psychologicznego i duchowego, były poruszane przez braci kapucynów i pra-

cowników Dzieła Pomocy, a także przez zaproszonych prelegentów.

Na uwagę zasługuje wystąpienie br. Piotra Jordana Śliwińskiego OFM Cap, który poruszył temat „Towarzyszenia duchowego w pomocy osobom bezdomnym”. Za motto jego wypowiedzi można uznać słowa ks. Jana Twardowskiego, który w jednym ze swoich wierszy pisał: „Nie przyszedłem pana nawracać (...) po prostu usiądę przy panu”- te słowa są sednem tego co na co dzień dokonuje się w Dziele Pomocy. Wsparcie, które przy ul. Loretańskiej 11 otrzymują osoby bezdomne to towarzyszenie, wspólne pokonywanie trudności, nie w relacji nauczyciel uczeń, ale brat i starszy brat.

O celowości konferencji świadczą słowa uznania zaproszonych gości oraz wysunięty przez kilku uczestników postulat by tego typu spotkania – które są możliwością wymiany doświadczeń, nawiązania współpracy – były organizowane cyklicznie. Więcej na: www.palotylni.pl

Poważne uszkodzenia klasztoru franciszkanów w Przemyślu

W przemyskim klasztorze franciszkanów konwentualnych, którego początki sięgają XIV w., doszło do poważnych uszkodzeń w konstrukcji budynku. W fundamencie pojawiła się szczelina o głębokości 1,5 metra.



Wchodzimy kiedyś do piwnicy pod klasztorem i patrzymy, że tam, gdzie było pęknięcie pod klasztorem, które nigdy nie wyglądało niebezpiecznie, zrobiła się tymczasem szczelina na kilka centymetrów – mówi gwardian klasztoru franciszkanów w Przemyślu. – Zainteresowało nas to i patrzymy do tej szczeliny, a tam jest przestrzeń szerokości ponad półtora metra” – dodał o. Paweł Solecki OFM Conv.

Dalsze oględziny budynku wykazały, że pojawiło się więcej nowych pęknięć. Prawdopodobną przyczyną są wody gruntowe, które spływają z otaczających klasztor wzgórz. Tylko natychmiastowe wypełnienie ubytków może powstrzymać dalsze pęknięcie ścian i zapobiec zawaleniu się budynku. Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

Informacje o klasztorach kontemplacyjnych w Polsce

Konferencja Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych zrzesza przełożone z 84 klasztorów, w których żyje 1355 sióstr. W klasztorach nie należących do Konferencji przebywa ok. 40 zakonnice.

Średni wiek polskiej zakonnicy żyjącej w klauzurze wynosi 52,2 lata. Podczas tegorocznego Dnia Życia Konsekwowanego w kościołach przeprowadzane będą zbiórki na klasztory kontemplacyjne, będące bardzo często w trudnych warunkach materialnych.

W ubiegłym roku stan sióstr klauzurowych w Polsce przedstawiał się następująco: postulanki – 21, nowicjuszek – 22, przyjęte na II rok nowicjatu – 18, złożyły pierwsze śluby – 18, złożyły śluby wieczyste – 21, juniorki (po pierwszych ślubach) – 67, wieczystki (po ślubach wieczystych) – 1224, zmarło – 21, razem: 1355 sióstr.

W Polsce działają następujące żeńskie zakony kontemplacyjne: anuncjatkki, benedyktynki, benedyktynki – sakramentki, bernardynki, dominikanki, kamedulki, klaryski – kapucynki, karmelitanki, klaryski, klaryski od Wieczystej Adoracji, norbertanki, redemptorki i wizytki. Siostry z tych wspólnot należą do Konferencji Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych.

Poza Konferencją znajdują się Siostry Bożego Miłosierdzia oraz Monaster Najświętszej Dziewicy na Pustyni - w Grabowcu koło Gdańska.

Zakonnice z klasztorów kontemplacyjnych, poza modlitwą, zajmują się pracami ręcznymi, m.in. haftowaniem i szyciem szat liturgicznych, wypiekami opłatków i komuniąg. Często nie wystarcza to na utrzymanie, tym bardziej, że niektóre wspólnoty mają pod opieką zabytkowe budowle, będące dobrem kultury narodowej. Dlatego 2 lutego, w Dzień Życia Konsekwowanego, przeprowadzona zostanie w polskich parafiach zbiórka na rzecz zakonów kontemplacyjnych.

O indywidualnych formach życia konsekrowanego

Do indywidualnych form życia konsekrowanego należy stan dziewic konsekrowanych, stan wdów oraz stan życia pustelniczego. Indywidualne powołania, to powołania wyłącznie diecezjalne, i tylko poziom diecezji jest kompetentny dla tych form.

Wszelkie centralizacje przy tej indywidualnej formie wydają się być niewłaściwe, chyba że mające charakter pomocy udzielanej biskupom diecezjalnym: forma wskazań, wyjaśnień, propozycji i sugestii bez ciężaru normy prawnej.

Dziewice świeckie, które otrzymały konsekrację należą do stanu dziewic (ordo virginum) i tworzą w Kościele odrębną formę życia konsekrowanego, uznawaną również przez prawo kanoniczne (KPK 604 § 1). Podobnie jak w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, mają one do wyboru różne formy życia: mogą żyć osobno, w rodzinie, mogą się zrzeszać (KPK 604 § 2) lub żyć w duchowej symbiozie z jakąś rodziną zakonną, aby w ten sposób zapewnić sobie większą pomoc duchową.

Wspomniany w Liście do Tymoteusza krąg wdów stanowi pierwotny przykład i niejako pierwszy zarys instytucji, która w następstwie późniejszej ewolucji przyjęła charakter tzw. ordo viduarum – stanu wdowieństwa.

Pustelnik to człowiek oddalony od świata, ale jednocześnie otwarty na potrzeby świata. Idea udania się na pustynię ma swoje korzenie w Biblii, gdzie pustynia ukazana jest jako miejsce spotkania z Bogiem. Duchowość pustelnicza sprowadza się do walki wewnętrznej w samotności. Za: www.episkopat.pl

„Kocham Cie Polsko” Zabawa sylwestrowa dla studentów na warszawskim Służewie

„Kocham Cię Polsko!” – takie hasło dla zabawy karnawałowej wybrali studenci z Dominikańskiego Duszpasterstwa Akademickiego „Studnia” na warszawskim Służewie.



Uczestnicy zabawy, która odbyła się 2 lutego w siedzibie duszpasterstwa, zobowiązani byli do przebrania się za postaci z polskiego sportu, polityki, show biznesu bądź przywdziania stroju regionalnego. „Jesteś fanem któregoś z polskich sportowców, a może lubisz węży Lecha Wałęsy – pokaż to w swoim stroju! Rozbawia cię do łez jedna z polskich gwiazd, a może inspiruje i budzi respekt lub po prostu kochasz polskie morze? Chcesz być Ślązakiem albo Kaszubem? Nic nie stoi na przeszkodzie!” – zachęcali organizatorzy.

Studenci z dominikańskiej „Studni” urządzają zabawy karnawałowe od lat. Za każdym razem wymyślają inne hasło zabawy i w nawiązaniu do niego dopasowują przebrania. Za: www.dominikanie.pl

„NIE BĄDŹCIE PROROKAMI KLĘSKI”

Homilia Benedykta XVI na Dzień Życia Konsekrowanego

Drodzy bracia i siostry!

Opowiadając o dzieciństwie Jezusa, św. Łukasz podkreśla, że Maryja i Józef byli wierni Prawu Pańskiemu. Z głęboką pobożnością wypełniali to wszystko, co było wymagane po urodzeniu pierworodnego syna. Chodzi o dwa bardzo stare przepisy: jeden dotyczył matki a drugi nowonarodzonego dziecka. Kobieta była zobowiązana do powstrzymania się od praktyk rytualnych przez czterdzieści dni, po czym składała podwójną ofiarę: baranka na całopalenie i młodego gołębia lub synogarlicę za grzech, ale jeśli kobieta była uboga, mogła złożyć w ofierze dwie synogarlice albo dwa gołębie (por. Kpł 12, 1-8). Św. Łukasz uściśla, że Maryja i Józef złożyli ofiarę ubogich (por. 2,24), aby ukazać, że Jezus urodził się w rodzinie ludzi prostych, pokornych, ale głęboko wierzących: w rodzinie należącej do tych ubogich Izraela, którzy tworzą prawdziwy Lud Boży. Za pierworodnego syna, który zgodnie z Prawem Mojżeszowym był własnością Boga, przepisane było natomiast wykupienie ustanowione w darze pięciu syklów, które należało zapłacić kapłanowi w dowolnym miejscu. Było to na odwieczną pamiątkę faktu, że w chwili wyjścia z Egiptu, Bóg ocalił pierworodnych narodu żydowskiego (por. Wj 13,11-16). Trzeba zauważyć, że w przypadku tych dwóch aktów – oczyszczanie matki i wykupienia syna – nie było trzeba udawać się do świątyni. Natomiast Maryja i Józef chcieli dokonać wszystkiego w Jerozolimie, a św. Łukasz pozwala dostrzec, że cała scena zmierza do świątyni, a więc koncentruje się na Jezusie, który do niej wkracza. I właśnie poprzez przepisy Prawa wydarzenie główne staje się „przedstawieniem” Jezusa w świątyni Boga, oznaczającym czynność ofiarowania Syna Boga Najwyższego Ojcu, który Go posłał (Łk 1,32.35).

Ta narracja Ewangelisty znajduje odzwierciedlenie w słowach proroka Malachiasza, które usłyszeliśmy na początku pierwszego czytania: „Tak mówi Pan Bóg: «Oto Ja wysłę anioła mego, aby przygotował drogę przede Mną, a potem nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie, i Anioł Przymierza, którego pragniecie. Oto nadejdzie, ... On oczyszczy synów Lewiego ...a wtedy będą składać Panu ofiary sprawiedliwe»”(3,1.3). Oczywiście nie ma tu mowy o dziecku, a przecież słowo to znajduje swoje wypełnienie w Jezusie, ponieważ „natychmiast”, dzięki wierze swoich rodziców, został zaniesiony do świątyni, a w akcie

jego „przedstawienia” lub „ofiarowania” osobistego Bogu Ojcu, wyraźnie pojawia się motyw ofiary i kapłaństwa, podobnie jak we fragmencie z proroka. Dzieciątko Jezus, które jest natychmiast przedstawione w świątyni, jest tym samym, które, gdy dorośnie, dokona oczyszczenia świątyni (por. J 2, 13-22; Mk 11,15,19 i paralelne), a nade wszystko uczyni z siebie samego ofiarę i arcykapłana Nowego Przymierza.



Jest to również perspektywa Listu do Hebrajczyków, którego fragment usłyszeliśmy w drugim czytaniu. W ten sposób podkreślony został temat nowego kapłaństwa: kapłaństwo zainaugurowane przez Jezusa jest kapłaństwem egzystencjalnym: „W czym bowiem sam cierpieć będąc doświadczany, w tym może przyjść z pomocą tym, którzy są poddani próbom”(Hebr. 2, 18). W ten sposób odnajdujemy także kwestię cierpienia, bardzo wyraźnie zaznaczoną we fragmencie Ewangelii, tam gdzie Symeon wygłasza swoje proroctwo o Dzieciątku i Jego Matce: „Oto Ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwić się będą. A Twoją duszę miecz przeniknie” (Łk 2, 34-35). „Zbawienie”, które Jezus przynosi swemu ludowi, a które sam uosabia, przechodzi przez krzyż, przez gwałtowną śmierć, którą On zwycięży i przekształci ofiarą swego życia z miłości. To ofiarowanie jest już w pełni zapowiedziane w geście przedstawienia w świątyni, geście z pewnością wynikającym z tradycji Starego Przymierza, ale wewnątrznie ożywianego pełnią wiary i miłości, odpowiadających pełni czasu, obecności Boga i Jego Ducha Świętego w Jezusie. Duch rzeczywiście unosi się nad całą sceną Ofiarowania Jezusa w świątyni, w szczególności nad postacią Symeona, ale także i Anny. Jest to Duch „Pocieszyciel”, który przynosi „pocieszenie” Izraela i porusza krokami oraz sercami tych, którzy na Niego czekają. To Duch

podpowiada Symeonowi i Annie prorocze słowa, słowa błogosławieństwa, uwielbienia Boga, wiary w Jego Pomazańca, dziękczynienia gdyż w końcu nasze oczy widzą, a nasze ramiona mogą objąć „Twoje zbawienie” (por. 2,30).

„Światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela” (2, 32): tak Symeon określa Mesjasza Pańskiego na zakończenie swego hymnu błogosławieństwa. Motyw światła, który nawiązuje do pierwszej i drugiej pieśni Sługi Jahwe z Księgi Izajasza (por. Iz 42,6; 49,6), jest w tej liturgii bardzo obecny. Rozpoczęła się ona od sugestywnej procesji, w której wzięli udział, niosąc zapalone świece, przełożeni i przełożone generalne reprezentowanych tutaj Instytutów Życia Konsekrowanego. Ten znak specyficzny dla liturgicznej tradycji tego święta jest bardzo wyrazisty. Ukazuje piękno i wartość życia konsekrowanego jako odbicia światła Chrystusa; znak, który przypomina wejście Maryi do świątyni: Dziewica Maryja, konsekrowana par excellence, niosła w ramionach samo Światło, Słowo Wcielone, które przyszło, aby rozproszyć ciemności świata miłością Boga.

Drodzy bracia i siostry konsekrowani, wszyscy byliście tutaj reprezentowani w owej symbolicznej pielgrzymce, która w Roku Wiary wyraża jeszcze bardziej wasze zespolenie się w Kościele, aby umocnić się w wierze i ponowić ofiarowanie samych siebie Bogu. Do każdego z was, do Waszych instytutów kieruję z miłością najserdeczniejsze pozdrowienie i dziękuję za waszą obecność. W świetle Chrystusa, za wieloma charyzmatami życia kontemplacyjnego i apostołskiego, współpracujecie w życiu i misji Kościoła w świecie. W tym duchu wdzięczności i komunii, chciałbym do was skierować trzy zachęty, abyście mogli w pełni wejść w te „podwoje wiary”, które są dla nas zawsze otwarte (por. List apostołski. Porta fidei, 1).

Po pierwsze zachęcam was do podtrzymywania wiary, tak aby mogła ona oświecać wasze powołanie. Zachęcam więc was, abyście przypomnieli sobie, jakby w pielgrzymce wewnętrznej o „pierwszej miłości”, którą Pan Jezus Chrystus rozpałił wasze serce, nie z powodu nostalgii, ale aby podtrzymać ten płomień. Z tego względu trzeba z Nim przebywać w ciszy adoracji i rozbudzić w ten sposób wolę i radość dzielenia Jego życia, wyborów, posłuszeństwa wiary, błogosławieństwa ubogich, radykalnej miłości. Wychoząc nieustannie na nowo od tego spot-

kania miłości porzucacie wszystko, aby być z Nim i tak jak On oddać się na służbę Bogu i braciom (por. adhortacja apostołska Vita consecrata, 1).

Po drugie, zachęcam was do wiary, która umie rozpoznać mądrość słabości. W radościach i smutkach obecnego czasu, kiedy dają się odczuć twardość i ciężar krzyża, nie wątpcie, że kenozą Chrystusa jest już zwycięstwem paschalnym. Właśnie w ograniczeniach i w ludzkiej słabości jesteśmy powołani do życia na wzór Chrystusa, we wszechogarniającym napięciu, uprzedzającym na ile to możliwe w czasie, eschatologiczną doskonałość (tamże, 16). W społeczeństwach skuteczności i sukcesu, wasze życie naznaczone „małością” i słabością maluczkich, współczuciem z tymi, którzy pozbawieni są głosu, staje się ewangelicznym znakiem sprzeciwu.

Zachęcam Was wreszcie do odnowienia wiary, która sprawia, że jesteście

pielgrzymami ku przyszłości. Ze swej natury życie konsekrowane jest pielgrzymką ducha, w poszukiwaniu Oblicza, które niekiedy się ujawnia, a niekiedy jest skryte „Faciem Tuam, Domine, requiram” (Ps 27(26),8). [Szukam, o Panie, Twojego oblicza]. Niech to będzie niezmiennym pragnieniem waszego serca, podstawowym kryterium, ukierunkującym waszą drogę, czy to w małych codziennych krokach czy też w najważniejszych decyzjach. Nie dołączajcie do proroków klęski, głoszących koniec, czy też brak sensu życia konsekrowanego w Kościele naszych czasów. Raczej przyoblekajcie się w Jezusa Chrystusa i nakładajcie zbroję światła – jak napominał św. Paweł (por. Rz 13, 11-14) – będąc przebudzonymi i czuwającymi. Święty Chromancjusz z Akwilei napisał: „Oddal od nas, o Panie, takie niebezpieczeństwo, abyśmy nigdy sobie nie pozwolili na obciążenie snem niewierności, ale udziel nam swojej łaski i

miłosierdzia, abyśmy zawsze mogli czuwać w wierności Tobie. Bowiem nasza wierność może czuwać w Chrystusie” (Kazanie 32, 4).

Drodzy bracia i siostry, radość życia konsekrowanego wiąże się nieuchronnie z udziałem w krzyżu Chrystusa. Tak było w przypadku Najświętszej Maryi Panny. Jej cierpienie jest cierpieniem serca, stanowiącego jedno z Sercem Syna Bożego, przebitego z miłości. Z tej rany wypływa światło Boga. Także z cierpienia, ofiary, daru z samego siebie, którym osoby konsekrowane żyją ze względu na umiłowanie Boga i bliźnich, promieniuje to samo światło, które ewangelizuje ludzi. Z okazji tego święta życzę szczególnie wam, konsekrowanym, aby wasze życie zawsze miało smak ewangelicznej paruzji, aby Dobra Nowina była w was przeżywana, świadczona, głoszona i jaśniała jako Słowo prawdy (por. List apostołski. Porta fidei, 6). Amen. Za: www.zyciezakonne.pl

Wiadomości zagraniczne

Kard. João Braz de Aviz o oczekiwaniach młodych kandydatów do życia konsekrowanego

Charyzmaty poszczególnych zakonów to autentyczne dary Boga. Właśnie one pociągają młodych do życia konsekrowanego – powiedział Radiu Watykańskiemu kard. João Braz de Aviz, przewodniczący watykańskiej dykasterii ds. zakonów. W jego przekonaniu wspólnoty zakonne nie będą miały problemów z powołaniami, jeśli autentycznie będą żyły swym charyzmatem. Muszą zatem zadbać o to, by usunąć ze swego życia wszystko, co obciąża i ukrywa ową świeżość ducha, którą mają się wyróżniać osoby konsekrowane – mówi kard. Braz de Aviz.



„Życie konsekrowane to droga, której młodzi poszukują. W życiu zakonnym muszą jednak znaleźć coś prawdziwego, głębokiego, autentycznego. Bardzo często się zdarza, że młodzi mający powołanie do życia konsekrowanego wstępują do zakonu, a potem nie znajdują w nim tego światła, którego się spodziewali. Nie mówię tu o jakichś marzeniach, ale o prawdziwym

światłem, którego źródłem jest prawdziwy charyzmat. Dni Życia Konsekrowanego są dla nas okazją do rachunku sumienia. Ale trzeba też przyznać, że wiele charyzmatów zostało już oczyszczonych i teraz bardzo silnie pociągają one młodych” – stwierdził prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego Życiorys za : www.franciszkanie.pl

Trzech Polaków w zarządzie generalnym franciszkanów

200. Kapituła generalna franciszkanów, obradująca od 19 stycznia w Asyżu, wybrała nowy zarząd generalny Zakonu. W dziewięcioosobowej Radzie generalnej znalazło się aż trzech Polaków.

Wikariuszem (zastępcą Generała) został o. Jerzy Norel z prowincji Św. Maksymiliana w Gdańsku, zaś asystentami generalnymi wybrani zostali o. Jacek Ciupiński dla obszaru Europy Środkowej i Wschodniej oraz o. Tadeusz Świątkowski dla Afryki. Oprócz nich asystentami zostali: o. Vincenzo Marcoli (sekretarz); o. Agesta Cuevas; o. Benedetto Baek; o. Milienko Hontic; o. Jorge Fernandez, o. Jude Winkler.

O. Jerzy Norel urodził się w 1963 roku, w miejscowości Dołuje, koło Szczecina. W 1983 roku wstąpił do zakonu franciszkanów, Prowincji św. Maksymiliana.

Studia filozoficzno-teologiczne (1984-1990) w seminarium duchownym franciszkanów w Łodzi-Łagiewnikach zakończył magisterium z teologii dogmatycznej, na podstawie pracy „Apostolstwo pokoju według

Wczesnych Źródeł Franciszkańskich”, napisanej pod kierunkiem o. prof. Celestyna Napiórkowskiego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Śluby wieczyste złożył 8 grudnia 1988 roku. W roku 1990 przyjął święcenia kapłańskie, z rąk bpa Augustyna Januszewicza OFMConv. W latach 1990-1991 był wikariuszem w parafii św. Franciszka z Asyżu, w Ostródzie.



Od roku 1991 przez kolejnych pięć lat odbywał studia specjalistyczne w Papieskim Instytucie Muzyki Sakralnej w Rzymie, na wydziale chorału gregoriańskiego. Praca magisterska z tej dziedziny dotyczyła franciszkańskich źródeł muzyki chorałowej – brewiarz z XIII w. Po studiach w Rzymie został wykładowcą muzyki kościelnej w WSD oo. Franciszkanów w Łodzi-Łagiewnikach (1996-2000).

W latach 2000-2004 był prowincjałem Prowincji św. Maksymiliana Kolbego, a w 2002-2004 także przewodniczącym Konferencji Prowincjałów Franciszkańskich w Polsce. Od 2004 roku przebywał w Kurii Generalnej zakonu w Rzymie, a od 2 mag 2005 roku pełnił funkcję asystenta generalnego Konferencji Europy Wschodniej – CEO*. Zastąpił na tym stanowisku o. Jerzego Maculewicz, w związku z jego nominacją biskupią i objęciem funkcji administratora apostolskiego w Uzbekistanie. O. Norel w 2005 roku uzyskał tytuł doktora nauk historycznych na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, pod kierunkiem prof. Jerzego Pikulika (studia nad franciszkańskimi chorałowymi księgami śpiewów mszalnych z XIII w. w Polsce).

30 mag 2007 roku, podczas 199. Kapituły Generalnej Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, obradującej w Asyżu (Włochy) został po raz pierwszy wybrany, na funkcję wikariusza generalnego. (życiorys za www.franciszkanie.pl).

Spotkanie salezjańskiej konsulty ds. misji

W dniach 28-30 stycznia odbyło się trzecie posiedzenie Konsulty Światowej ds. Misji. Spotkanie, wplecione w ramy uroczystości św. Jana Bosko, miało miejsce na Valdocco, w Turynie, skąd od 1875 r. do dnia dzisiejszego wyruszyło 11 000 misjonarzy.

Było to trzecie spotkanie Konsulty światowej ds. Misji po Kapitulie Generalnej 26. Program zarządu i animacji Przełożonego Generalnego i jego Rady na sześciolecie 2008-2014 zakłada, traktując to jako narzędzie refleksji misyjnej, powołanie Konsulty, która będzie zwolnywana co dwa lata; dwa poprzednie spotkania odbyły się w Rzymie we wrześniu 2008 r. i październiku 2010 r.



W posiedzeniu Konsulty, zwołanym przez Radcę ds. Misji, ks. Václava Klementa, uczestniczyli członkowie tegoż Dykasterium: ks. Alfred Maravilla i ks. José Anikuzhikattil, a także różni salezjanie zaangażowani na polu misyjnym, jak również s. Bernarda Santamaria, Córka Maryi Wspomożycielki z Sektoru ds. Misji, Salezjanin Współpracownik i Delegat świecki ds. animacji misyjnej na poziomie inspektorii. Reprezentowali oni różne obszary geograficzne: Afrykę, Amerykę, Azję i Europę. Droga współdziałania na poziomie posłannictwa salezjańskiego została uwypuklona przez udział Rady ds. Komu-

nikacji Społecznej, ks. Filiberto González, i ks. Rafaela Borgesa – z Dykasterium ds. Duszpasterstwa Młodzieży.

Dwa cele przyświecały obradom, w których uczestniczyło 16 osób: ocena sześciolecia 2008-2014 w odniesieniu do sektora Misji i określenie strategicznych procesów dotyczących rozwoju kultury misyjnej w Zgromadzeniu i Rodzinie Salezjańskiej.

W braterskim klimacie, który docenili wszyscy uczestnicy, Konsulta wniosła swój wkład w ocenę Programu Przełożonego Generalnego i jego Rady na obszarach: powołanie-formacja, animacja i solidarność misyjna. Refleksja zasadzała się na danych dotyczących wysłania 320 misjonarzy w dziesięciolecie 2002-2012, oceny Dni Studium, towarzyszenia Delegatom ds. animacji misyjnej (DIAM), programów rozwoju 8 nowych ośrodków misyjnych oraz gromadzenia dobrych praktyk do "Księgi zasobów".

Następnie, w świetle artykułu 138 Konstytucji salezjańskiej, który określa zadania Rady – pobudza w całym Towarzystwie ducha i zaangażowanie misyjne, koordynuje inicjatywy i ukierunkowuje działalność misyjną oraz zapewnia odpowiednią formację misyjną – zasugerowano dalszą kontynuację cyfrowego wydania "Cagliero11", dwurocznych seminariów DIAM, dzielenia się materiałami pomiędzy członkami Rodziny Salezjańskiej i wsparcie dla Biur rozwoju i planowania.

Ponadto, wyłoniły się pewne obserwacje dotyczące troski o formację misyjną, mentalności co do współdziałania pomiędzy sektorami animacji misyjnej i szczególnego zainteresowania specyficznymi rozwiązaniami, jakie mają miejsce w poszczególnych regionach. W odniesieniu do przyszłego sześciolecia wskazano na rozwój formacji do interkulturowości w posłannictwie i życiu wspólnotowym.

Poza sesjami roboczymi uczestnicy Konsulty odwiedzili wspólnotę na Valsalice, gdzie w przeszłości mieścił się Dom formacji misyjnej, siedziba Ośrodka misyjnego i Ośrodek produkcji filmowej „Missioni Don Bosco”.

Gdy chodzi o działalność animacyjną Dykasterium Posłannictwa Salezjańskiego, w najbliższych tygodniach przewidziane są dwie inne Konsulty światowe. Istotnie, po tej związanej z Misjami, są przewidziane dwie kolejne: Duszpasterstwa Młodzieżowego (4-8 lutego) i Komunikacji Społecznej (11-14 kwietnia).

Za: www.infoans.org

Dzięki pomocy marianów pierwsze ofiary tajfunu na Filipinach otrzymały domki

Na początku 2013 roku udało się oddać do zamieszkania 38 domów, wybudowanych na Filipinach, dla ofiar tajfunu Tajfun Washi, który uderzył w nocy z 17 na 18 grudnia 2011. Projekt „Wioska Matki

Miłosierdzia” hojnie wsparli ofiarodawcy z Polski, którzy za pośrednictwem księży marianów przekazali fundusze na ten cel. Pierwsze potrzebujące rodziny odzyskały dach nad głową już w drugim tygodniu stycznia br. Mimo ulewnej deszczu, który padał 10 i 11 stycznia, 38 rodzin wraz z ocalałym dobytkiem zdołało przeprowadzić się do nowych domów. Kiedy trzy dni później odprawiano uroczystą mszę świętą, panowała już piękna pogoda.

W Eucharystii, której przewodniczył delegat biskupa ks. Boy Salvador, uczestniczyli przedstawiciele wszystkich zakonów-pomysłodawcy i główni sponsorzy projektu. Zgromadzenie Księża Marianów i ofiarodawcy z Polski byli reprezentowani przez rektora Sanktuarium Bożego Miłosierdzia ks. Waleriana Późniaka i przełożonego domu zakonnego ks. Darka Drzewieckiego. Po uroczystym nabożeństwie, poświęcono nowo wybudowane domostwa i zgromadzeni zasiedli do wspólnego posiłku.



W ramach projektu „Wioska Matki Miłosierdzia” udało się do tej pory wybudować 50 domów. Przez cały czas gromadzone są środki na kolejne domy dla ofiar tajfunu. Wciąż 500 rodzin pozostaje bez dachu nad głową. Koszt wybudowania jednego domku kosztuje 9500 zł. Bardzo liczymy na Waszą ofiarności, za którą z serca dziękujemy. Koszt jednego worka cementu na Filipinach kosztuje 20 zł. Do wybudowania jednego domku potrzeba 51 worków. Serdeczne Bóg zapłać! Na stronie marianów znajdziecie numer konta bankowego, na który można wpłacać ofiary na ten cel. Za: www.marianie.pl

Salezjanin nowym metropolitą Sucre w Boliwii

W sobotę 2 lutego, przyjmując dymisję biskupa Jesusa Péreza Rodríguez OFM, kierującego dotąd archidiecezją Sucre, w Boliwii, Ojciec Święty Benedykt XVI mianował nowym arcybiskupem metropolitą Jesusa Juáreza Párraga, salezjanina, dotychczasowego biskupa El Alto.

Bp Juárez Párraga urodził się 22 lipca 1942 r. w Alquerias (Murcja, Hiszpania). W 1960 r. wstąpił do nowicjatu salezjańskiego w Ibi, w Hiszpanii; w dniu 3 sierpnia 1967 r. złożył śluby wieczyste w Cochabamba, w Boliwii. Po odbyciu studiów teologicznych i pedagogicznych w Benediktbeuern, w Niemczech, został wyświęcony na kapłana w Alquerias w dniu 16 grudnia 1972 r. Po powrocie do Boliwii prowadził działalność duszpasterską w Santa Cruz do 1977 r. i

był Wikariuszem Inspektorii „Naszej Pani z Copacabana” od 1979 do 1985 roku. 18 stycznia 1988 r. został wyświęcony na biskupa tytularnego Gummi i mianowany biskupem pomocniczym archidiecezji La Paz. 25 czerwca 1994 r. został pierwszym biskupem diecezji El Alto. Był Wiceprzewodniczącym (2000-2003), Sekretarzem Generalnym (1991-1994 i 2003-2009) Konferencji Episkopatu Boliwii i Przewodniczącym różnych Komisji. Obecnie jest prezydentem Duszpasterstwa społecznego – “Caritas” i Duszpasterstwa penitencjarnego w Boliwii.

Za: www.infoans.org

Połączenie polskiej i szwajcarskiej prowincji saletynów

Połączenie obu prowincji – polskiej i szwajcarskiej nadało szczególny wymiar tegorocznym obchodom Światowego Dnia Życia Konsekrowanego w Zgromadzeniu Księża Misjonarzy Saletynów. 2 lutego w Mörschwil (Szwajcaria) podczas uroczystej Mszy św. ks. generał Silvano Marisa MS dokonał aktu połączenia szwajcarskiej Prowincji pw. Matki Bożej Pojednawczyń Grzeszników oraz polskiej Prowincji pw. Matki Bożej Królowej Polski.

W uroczystości, oprócz przełożonego generalnego, wzięły udział zarządy obu prowincji oraz przełożeni i delegaci saletyńskich domów zakonnych. Osiem dni później, 10 lutego, w sanktuarium Matki Bożej Saletyńskiej w Dębowcu odbędzie się polska celebrowanie tego ważnego aktu.

Za: www.saletyni.pl

Spotkanie nowych prowincjałów Braci Mniejszych w Rzymie

W dniach 13-26 stycznia br. odbyło się w Kurii Generalnej Zakonu Braci Mniejszych w Rzymie spotkanie wybranych w 2012 r.

Prowincjałów Franciszkańskich z Ministrem Generalnym o. Jose R. Carballo OFM. W spotkaniu wzięły udział o. Alan T. Brzyski, Minister Prowincjalny Prowincji św. Jadwigi z siedzibą we Wrocławiu, wybrany na urząd w kwietniu 2012 r.

Czas spotkania był okazją do zapoznania się z urzędami w Kurii Rzymskiej oraz ich funkcjonowaniem. Codzienny program zajęć obejmował wspólne modlitwy oraz wykłady dotyczące dokumentów Zakonu, funkcjonowania poszczególnych sektorów w Zakonie oraz zadań wynikających z postługi Ministra.



O. Generał osobiście przeprowadził rozmowy z każdym z Prowincjałów, dzieląc się spostrzeżeniami dotyczącymi życia i funkcjonowania poszczególnych Prowincji. Podczas spotkania miał miejsce także dzień skupienia dla uczestników, moderowany przez członków Zarządu Generalnego. W tym dniu bracia nawiedzili sanktuarium w Greccio, Fonte Colombo i La Foresta, rozważając fundamentalne kwestie dotyczące tożsamości franciszkańskiej.

Za: www.franciszkanie.pl

W Avilii światowe spotkanie wychowawców karmelitańskich

Spotkanie formatorów karmelitów bosych odbyło się w Avilii. Wzięło w nim udział

ponad 40 zakonników z dziesięciu krajów, głównie europejskich, w tym także z Polski. Wśród zaproszonych gości znalazł się przełożony generalny zakonu o. Saverio Cannistrà OCD.

Spotkanie, które odbyło się na Uniwersytecie Mistyki, było poświęcone formacji karmelitańskiej w oparciu o trzy cnoty, o których św. Teresa z Avilii pisze w swoim dziele „Droga doskonałości”. Chodzi o miłość wzajemną, wyrzeczenie – rozumiane jako wychowanie do wolności – oraz pokorę, którą św. Teresa wyjaśnia jako wychowanie do prawdy. Uczestnicy mogli się podzielić własnymi doświadczeniami oraz zapoznać z wyzwaniami, jakie pojawiają się aktualnie w Europie i mają wpływ na formację młodych karmelitów. Ważnym elementem programu było zapoznanie się z przygotowaniem do 500-lecia urodzin św. Teresy od Jezusa.

W spotkaniu, które zorganizowała Konferencja Prowincjałów, wzięło udział ponad 40 karmelitów z dziesięciu krajów, m.in. z Hiszpanii, Francji, Włoch i Węgier, a także z Libanu i Egiptu. Polskę reprezentowali ojcowie: Tadeusz Florek i Piotr Jackowski z krakowskiej prowincji karmelitów bosych oraz Jakub Kamiński z prowincji warszawskiej.

„Był to kurs formacyjny dla formatorów – mówi o. Tadeusz Florek, rektor WSD Karmelitów Bosych w Krakowie. – Ubogacające były spotkania w grupach, na których mogliśmy podzielić się doświadczeniami. Ponadto zostało zaplanowane spotkanie dla ok. 60 studentów karmelitańskich, które odbędzie się w Bukareszcie. Sądzę, że warto organizować takie spotkania, ponieważ możemy się poznać i wzajemnie sobie pomóc”.

Za: Radio.watykańskie.pl

Zapowiedzi wydarzeń

Zaproszenie na sesję formacyjną do Mariówki

Pod hasłem „Mój rozwój osobowy pragnieniem Pana Boga” odbędzie się w Mariówce, w Domu Generalnym Zgromadzenia Sióstr Służek NMPN, w dniach 15-17.02.2013 r., sesja formacyjna. Będzie ona poświęcona doświadczeniom rodzinnym, obecnym i funkcjonującym w życiu człowieka dorosłego. Zostaną podjęte zagadnienia rozwoju osobowego postaci biblijnej, realizującej Boże wezwanie, a także tematyka psychologiczna: potrzeba wglądu we własną historię życia, identyfikacji oraz rozumienia swojej siły i słabości, praca z własnym genogramem. Sesja jest adresowana do księży, sióstr zakonnych, braci zakonnych. Udział w tej sesji zainspiruje tych wszystkich, którzy towarzyszą innym w ich osobowym dojrzewaniu.

Sesję poprowadzą: s. Jadwiga Zasuwik (psycholog) ze Zgromadzenia Sióstr Służek NMPN i o. Michał Deja OFMCap (biblista), magister nowicjatu w Nowym Mieście n. Pilicą. Program zostanie wysłany po zgłoszeniu udziału w sesji.

Zgłoszenia należy przysyłać na adres: jzasuwik@interia.pl lub telefonicznie 48/6753582 w. 238 lub 48/6753818 w.238

Sesja formacyjna dla kapłanów i sióstr zakonnych

Sesja jest skierowana do księży i sióstr zakonnych, zwłaszcza do tych, którzy poświęcając się z oddaniem i miłością innym, jak dobry Samarytanin, tracą sens i wartość tego, co robią. Doświadczenie rozczarowania, zmęczenia i bezsensu postępowania; osłabienie wiary i zapału; utrata entuzjazmu, to przejawy słabszej

gorliwości, osłabienia ducha i wewnętrznej wypalenia.

Jak płonąć i spalać się dla Jezusa i innych, by się nie wypalić? Jak dotrzeć do przyczyn rozczarowania sobą, innymi i osobistego wypalenia? Co zrobić, by powrócić do pierwotnej gorliwości i miłości? Co zrobić, by kochać i służyć Jezusowi i ludziom z ciągle wielkim sercem i oddaniem? Refleksja duchowo – psychologiczna nad wypaleniem wewnętrznym osób duchownych będzie prowadzona w oparciu o przypowieść o dobrym Samarytaninie (Łk 10, 25-37) i inne teksty biblijne. Będzie się też odwoływać do wiedzy psychologicznej.

Sesja formacyjna – 22-24 lutego 2013
Centrum Duchowości – Jezuci
Częstochowa
Prowadzi Krzysztof Dyrek sj

Salezjańskie Misterium Męki Pańskiej

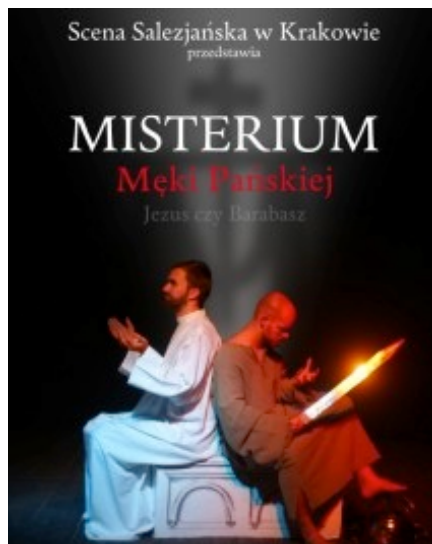
Od ponad 80 lat na deskach Sceny Salezjańskiej w Krakowie, młodzi zakonnicy pomagają wiernym przygotować się duchowo do Świąt Wielkiej Nocy. Poprzez Misterium Męki Pańskiej – spektakl przedstawiający ostatnie dni i godziny Jezusa i Jego uczniów – staramy się dotknąć największych tajemnic naszej wiary.

Chcemy razem z Wami przeżyć i poczuć to, co działo się od Wieczernika przez śmierć na krzyżu, aż do Jego chwalebного zmartwychwstania. Dlatego zapraszamy wszystkich, którzy mają wątpliwości w wierze, szukają odpowiedzi na ważne życiowe pytania lub chcą dobrze przeżyć czas Przygotowania Paschalnego na MISTERIUM MĘKI PAŃSKIEJ prezentowane na deskach Sceny Salezjańskiej w Krakowie, przy ulicy Tynieckiej 39.

INFORMACJE:

Misterium wystawiane jest na Scenie Salezjańskiej przy ul. Tynieckiej 39 w Krakowie w okresie Wielkiego Postu. Spektakle rozpoczynają się 16 lutego 2013 roku i będą wystawiane w soboty oraz

w niedziele aż do 17 marca 2013 roku włącznie.



Bliższe informacje na temat rezerwacji miejsc można uzyskać: osobiście w Wyższym Seminarium Duchownym Towarzystwa Salezjańskiego w Krakowie, ul. Tyniecka 39

telefonicznie pod numerem: 0 601 45 48 90 (telefonować można od poniedziałku do czwartku w godzinach 15 - 18)

drogą elektroniczną pod adresem: misterium@sdb.krakow.pl

Z powodu ograniczonej ilości miejsc, decydować będzie kolejność zgłoszeń na dany spektakl.

Dla grup zorganizowanych istnieje możliwość zakwaterowania. Rezerwację miejsc prowadzi kl. Paweł Kosowski SDB

TERMINY SPEKTAKLI:

16.02.2013 r. (sobota) godz. 15:00 (PREMERA)

17.02.2013 r. (niedziela) godz. 14:30

23.02.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30

24.02.2013 r. (niedziela) godz. 14:30

2.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30

3.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:30

9.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30

10.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:00 i 16:00

16.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00

17.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:30

Serdecznie zapraszamy i zachęcamy do wspólnego i owocnego przeżycia Misterium Męki Pańskiej. Salezianie Księdza Bosko

Witryna Tygodnia

Franciszek z Asyżu. Powrót do Ewangelii

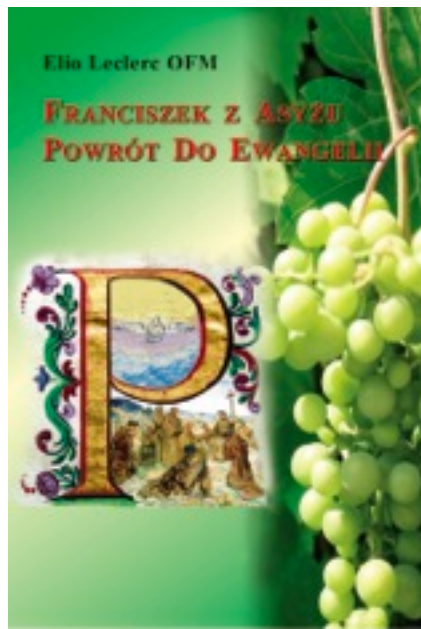
Mimo tylu wieków postać Ubogiego z Asyżu pozostaje bardzo żywa. W dalszym ciągu ma ona wielką moc oddziaływania, fascynuje nie tylko chrześcijan wszystkich wyznań, ale również ludzi, którzy nie wyznają ani naszej wiary, ani nie żyją w naszej kulturze. Wydaje się, że postać tę otacza urok, który każe milknąć wszelkim różnicom.

Skąd pochodzi ta urzekająca siła? Jak wytłumaczyć to oddziaływanie, które nie zna granic?

Franciszek z Asyżu był w XIII wieku człowiekiem powrotu do Ewangelii. Zrywając z systemem poli-tycznie-religijnym swego czasu, systemem władzy feudalnej Kościoła i wojen świętych, powrócił do Ewangelii ubóstwa, braterstwa oraz pokoju. W tym kryje się bez najmniejszej wątpliwości jego wielka zasługa.

Publikacja ta nie jest biografią w ścisłym tego słowa znaczeniu. Jest raczej przybliżeniem przeżycia ewangelicznego Franciszka w świetle historii. Intencją Autorów było podkreślenie tego spotkania

ewan-gelicznego z historią ludzi. Spotkania, które pozostaje oświecającym dla nas dzisiaj.



To zagadnienie zasługiwało na obszerniejsze rozwinięcie. Dlatego powstała ta książka. Przemyślane powoli, dzieło to nie zwraca się do czytelnika spieszącego się i chciwego recept, ale do tego, który zgadza się iść cierpliwie i odkryć środowisko ludzkie, ekonomiczne, społeczne i polityczne, w którym zakorzenia się duchowe doświadczenie św. Franciszka z Asyżu.

Autor: Elio Leclerc OFM

Tłumaczenie: Waclaw Michalczyk

OFM, Stanisław Nowakowski OFM

Str. 288, format 12 x 17,5 cm, twarda

oprawa, cena 19,50 zł

Publikację prosimy zamawiać:

Wydawnictwo OO. Benardynów

CALVARIANUM tel. 12 422 16 50 w. 73.

oraz listownie: 30-960 Kraków ul. Bernardyńska 2, skr. poczt. 765

Serdecznie zapraszamy do naszej

księgarni internetowej www.calvarianum.pl

e-mail: wydawnictwo@calvarianum.pl

ŚP. O. JERZY SIKORSKI (1937-2013) OMI

Z wielkim smutkiem zawiadamiam, że 30 stycznia około godz. 18 odszedł do Pana śp. o. Jerzy Sikorski OMI. Pogrzeb śp. o. Jerzego odbędzie się w poniedziałek 4 lutego o godz. 11.00 w kościele NSPJ na Koszutce w Katowicach. Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie...

O. Jerzy Sikorski urodzony 27 lipca 1937 roku w Gnojnie k. Buska Zdroju; woj. świętokrzyskie. Nowicjat rozpoczął 7 września 1954 roku na Świętym Krzyżu. Pierwsze śluby zakonne złożył na Świętym Krzyżu 8 września 1955 r., zaś śluby wieczyste w Obrze 8 grudnia 1963 r. Studia filozoficzno-teologiczne odbył w Obrze w latach 1957-1966. W międzyczasie odbył służbę wojskową (1959-1962). Święcenia kapłańskie przyjął 30 czerwca 1966 w Obrze.



Obediencje:

Lubliniec 1966 – staż pastoralny
Katowice 1967-1969 – wikariusz
Ława 1969-1970 – wikariusz
Poznań 1970-1973 – misjonarz ludowy
Gdańsk 1973-1977 – misjonarz ludowy
Wrocław Popowice 1977-1980 – misjonarz ludowy
Gorzów 1980-1983 – superior i misjonarz ludowy
Wrocław 1983-1992 – misjonarz ludowy
Katowice 1992-1998 – misjonarz ludowy
Święty Krzyż 1998-2008 – misjonarz ludowy
Katowice 2008-2013 – misjonarz ludowy
Katowice 30 stycznia 2013 zmarł w szpitalu w Bogucicach.

o. Bogusław Barański OMI